

Uit de pastorie – week 12 2024

Wat achter ons ligt

Zondagmorgen stonden we opnieuw stil bij de Grote Verzoendag in Leviticus 16. Dit keer werden we bepaald bij wat er met de 2 bokken moet gebeuren. Werd het stierkalf geslacht tot verzoening van de hogepriester en zijn gezin, de 2 bokken dienden tot verzoening van de zonden van het volk. Er werd dus twee soorten bloed in het heilige der heiligen gebracht. Wat me bij de bokken vooral raakte, was de volgorde. Eerst moest er een bok geslacht worden. Het bloed daarvan moest in het heilige der heiligen gesprengd worden op en voor de ark van het verbond. Wat daar gebeurde, was voor het oog van het volk verborgen. De mensen moesten de hogepriester op zijn woord geloven, als hij zei dat hij het bloed van de verzoening bij de troon van de Heere gebracht had. Zo moeten wij ook op het Woord geloven, zonder getuige te zijn geweest van Christus' offer op Golgotha en Zijn binnengaan in het binnenste heiligdom van God. Die tweede bok is daarom een extra en zichtbaar teken voor het volk. Deze bok wordt door handoplegging beladen met al (!) de zonden van het volk. Daarna wordt de bok de woestijn ingestuurd, in niemandsland. Waar niemand de bok en de zonden terug kan vinden. Deze tweede bok is niet alleen een zichtbaar teken en bevestiging van de onzichtbare verzoening in de tabernakel – hij laat ook de vrucht van de verzoening zien: vergeving. We begrijpen nu wel dat deze volgorde niet omgedraaid kan worden. Zonder verzoening is er geen vergeving. Kern van die verzoening is dat aan Gods recht voldaan wordt: er vloeit bloed voor de overtredingen. Maar omdat de verzoening in het recht verankerd ligt (en niet in, bijvoorbeeld, een emotionele opwelling van de Heere), ligt ze ook zo vast! Wat in het recht verankerd ligt, geeft zekerheid. Uit deze zekerheid geeft de Heilige Geest ook de zekerheid van het geloof. Daarvoor gebruikt Hij ook de beide sacramenten. Wat mooi om zo de week van voorbereiding in te gaan! En op de Grote Verzoendag precies dezelfde drie geloofsaspecten te zien die we ook kennen uit de catechismus en het Avondmaalsformulier: het is een dag van verootmoediging om schuld en zonde, een dag van geloof in de vergevende liefde van de Heere, en een dag om mét het wegsturen van die bok ook definitief afstand te nemen van de zonde.

Wat voor ons ligt

Zo naderen we de Avondmaalszondag. Er ligt in de Schriftgedeelten over offers nog genoeg stof voor de prediking op deze laatste lijdenszondag. Ik denk niet alleen aan het slot van Leviticus 16 over het omkleden van de hogepriester nadat de tweede bok is weggezonden, ik denk ook aan het vrede- of dankoffer in Leviticus 3. Offers komen in de Bijbel namelijk ook vaak voor als uitingen van dank aan de Heere voor ontvangen verlossing en heil. Ze komen op uit die diepe vraag in Psalm 116: Wat zal ik de HEERE vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen? Die weldaden hebben een Naam, waarin ze worden samengevat: Jezus Christus. We bidden elkaar een zondag en diensten toe waarin Zijn heerlijke Naam, als die van de Gekruisigde en Opgestane Heiland, ons tot diep in het hart mag vervullen als onze enige Troost en Toevlucht.

Ten slotte

Een hartelijke groet in de Heere, van mijn vrouw en mij, aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.